

15. Щедров С. До дослідження інституціональних засад політичної еліти [Електронний ресурс] / С. Щедров // Освіта регіону: Український науковий журнал. – 2008. – №1–2. – Режим доступу: <http://social-science.com.ua/article/21>.

References

1. Ashin G. Tolerantnost' i jelita / G. Ashin // Vlast'. – 2002. – №5. – S.28–36.
2. Hrabina H. Politychna elita Ukrainy yak uosobleniia subkultury vlady / H. Hrabina // Naukovo-teoretychnyi almanakh «Hrani». – 2016. – №3 (131). – S.55–61.
3. Zinchenko L. Komunikatsiia vlady z hromadskistiu: uspikh chy proval? [Elektronnyi resurs] // Detektor-Media. – Rezhym dostupu: http://osvita.mediasapiens.ua/media_law/government/komunikatsiya_vlady_z_gromadskistyu_uspikh_chi_proval/
4. Kononenko N. Yevropeiskii tsinnosti ta ukrainskyi politychnyi klas: chy vdaetsia vidrvtatsiia vid «vizantiishchyny»? [Elektronnyi resurs] / N. Kononenko, O. Chernysh // Detektor-Media. – Rezhym dostupu: <http://detector.media/infospace/article/124179/2017-03-17-evropeiskii-tsinnosti-ta-ukrainskii-politichnii-klas-chi-vdaetsia-vidrvtatsiia-vid-vizantiishchyni/>
5. Kochubei L. O. Politychna elita ta politychnyi klas: klasychni zarubizhni kontseptsii / L. O. Kochubei // Suchasna ukrainska polityka. Polityky i politolohiia pro nei. – 2009. – Vyp.17. – S.96–107.
6. Makukh O. Deinstytusializatsiia politychnoi sfery v Ukraini: teoriia ta yii pidtverdzhennia praktykoii / O. Makukh // Studia politologica Ucraino-Polona. – 2014. – Vyp.4. – S.165–173.
7. Mandzii L. Metodolohiia doslidzhennia politychnoi elity [Elektronnyi resurs] / L. Mandzii. – Rezhym dostupu: http://old.filos.lnu.edu.ua/bulletin_philosophy/ua/docs/visnyk02/articles/mandziy.pdf.
8. Pareto V. Kompendium po obshej sociologii / V. Pareto / Antologija mirovoj politicheskoy mysli: Zarubezhnaja politicheskaja mysl' XX v. – T.2. – M.: Mysl', 1997. – 418 s.
9. Publichne upravlinnia: shliakhy rozvytku: materialy nauk.-prakt. konf. za mizhnar. Uchasti: u 2 t. / [za nauk. red. Iu. V. Kovbasiuka, S. A. Romaniuka, O. Iu. Obolenskoho]. – K.: NADU, 2014. – T.2. – 272 s.
10. Sartori Dzh. Vertikal'naja demokratija [Elektronnyi resurs] / Dzh. Sartori. – Rezhym dostupa: http://www.polisportal.ru/files/File/puvlication/Starie_publicakcii_Polisa/S/1993-2-9-Sartori-Vertikalnaya_demokratiya.pdf.
11. Sokolov V. Moral'nyj aspekt / V. Sokolov // Politicheskaja jelita: sostojanie i perspektivy stanovlenija. Politicheskaja sociologija. Informacionnyj bjulleten'. – M.: Luch, 1993. – №7 (14). – S.48–54.
12. Stavchenko S. V. Kryza yak ob'iekt politychno doslidzhennia [Elektronnyi resurs] / S. V. Stavchenko // Visn. Dnipropetr. un-tu. – 2008. – Rezhym dostupu: <http://www.stationline.org.ua/politologiya/55/7414-kriza-yak-ob-yeft-politichnogo-doslidzhennya.html/>
13. Ukraina 2016–2017: oznaky prohresu t symptomu rozcharuvannia (analitichni otsinky) // Hromadska dumka pro pidsumky 2016 r. – Kyiv, Tsentrazumkova, 2017. – 94 s.
14. Tsentrazumkova [Elektronnyi resurs] // Ukrainskyi tsentr ekonomichnykh ta politychnykh doslidzen im. O. Razumkov: Ofitsiinyi veb-sait. – Rezhym dostupu: <http://razumkov.org.ua>.
15. Shchedrov S. Do doslidzhennia instytusionalnykh zasad politychnoi elity [Elektronnyi resurs] / S. Shchedrov // Osvita rehionu: Ukrainskyi naukovyi zhurnal. – 2008. – №1–2. – Rezhym dostupu: <http://social-science.com.ua/article/21/>

Shchedrova G. P., Doctor of Political Sciences, Professor, the head of Political Science and International Relations, University of Alfred Nobel (Ukraine, Dnieper), galinashed@gmail.com

Institutional dysfunction of political elite in Ukraine

One considered the manifestations of institutional dysfunction of the political elite in Ukraine. Its prerequisites and consequences, particularly in the functioning of the system of checks and balances were determined, the impact on the emergence of the crisis, the formation of values etc. It was found that at the present stage elite formation dysfunction of political elite in Ukraine embodied in the problem of implementing communication functions destructive impact on the system of checks and balances, non-moral criteria of political activity, strengthening the political crises. Specific recommendations that will overcome or minimize dysfunctional tendencies are proposed. It is about the respect for constitutionalism criteria, creating a sort of regulator that will not usurp power, respect for democratic traditions and high moral values, implementing the communication function with the mandatory provision of feedback and further advance of European integration, in particular through the implementation of European values.

Keywords: institutional dysfunction, political elite, political class, political values, political communication, public administration.

* * *

УДК 32.01(477)–05+94(477)–05

Гоцуляк В. М., кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри філософії і політології, Хмельницький національний університет (Україна, Хмельницький), gotsylak@ukr.net

Вплив масонства на формування НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНИХ ПОГЛЯДІВ С. ПЕТЛЮРИ

До масонства ставляться по-різному: одні вважають його респектабельною і трохи снобістською групою політиків та фінансистів, інші – світовою змовою ультрарадикалів. З одного боку, існує низка революцій і повстань, до яких причетні масони, зокрема Французька революція, повстання декабристів й жовтнева революція в Росії, з другого – незрозумілі маси в хитросплетіннях європейської політики, змови і скандали.

Масонство в Україні відіграло свою роль і повинно бути згадано в розв'язку української національної ідеї.

Прихід до влади в Україні С. Петлюри (з лютого 1919 р. він стає головою Української республіки) був пов'язаний з надіями на підтримку незалежної Української республіки масонами Франції й Англії, що мали значний вплив на уряди цих країн. Петлюра звернувся до світової масонерії з проханням підтримати Україну в боротьбі проти «червоних». Він виступав як глава «Великої ложі України», що об'єднала близько 800 масонів.

Ключові слова: масонство, ложа, революція, політика, національно-визвольний рух, державність, незалежність, президент.

Симон Васильович Петлюра займає чільне місце як у плеяді видатних діячів української історії ХХ ст., так і в історії національно-визвольних змагань українського народу. Йому судилося жити і працювати в найкритичніший період Української революції, стати на чолі молоді української держави і пройти непростий шлях боротьби за свободу та незалежність українського народу. Особливе місце йому належить серед творців української державності. Здається, що не залишилось жодного етапу його політичної кар'єри, який би не був дуже гостро коментований як прихильниками, так і ворогами. Радянська пропаганда зробила його чи не головним антирадянським «демоном», втіленням всіх «темних сторін», людини: зради, брехні, підступності. Радянська історіографія однозначно оцінювала його як ворога свого народу. «Націонал-радикальне» крило української історичної науки ставиться до постаті Симона Петлюри та його спадщини, мабуть, лише дещо краще, ніж радянські історики, але через абсолютно інші причини. І це не весь спектр думок.

Багато поколінь українських патріотів сприймають С.Петлюру як легенду і символ національно-державної ідеї. Сучасники називали його лицарем, тому що він був не лише виразником національно-державної ідеї, а й незламним борцем за її здійснення. Тоді, коли вирішувалось, бути чи не бути незалежній Україні, Петлюра стояв на чолі боротьби. У Західній Європі Головного Отамана називали «українським Гарібальді» [4, с. 412], підкреслюючи в ньому риси незламного борця за незалежність своєї країни. Ім'я С. Петлюри міцно вкарбувалася у свідомість багатьох поколінь українців, які прагнули волі і боролись за неї.

Метою дослідження є роль та вплив масонства на формування політичних поглядів С. Петлюри та розвиток українського національно-визвольного руху 1917–1921 років. Дослідженнями розбудови української держави даного періоду займалися: Т. Гунчак, В. Іванис, Я. Йосипишин, Б. Андрусин, М. Попович, Р. Сольчаник та ін.

Останній президент УНР в екзилі Микола Плав'юк підкреслював, що вороги Симона Петлюри належно

оцінили його набагато раніше, ніж ми, свідомі українці. В будь-якому разі, усталена оцінка того, що являв собою Петлюра як державний діяч, навряд чи наразі можлива вже хоча б тому, що не можна оцінити політика поза контекстом його епохи. Цьому сприяла також та обставина, що сам Петлюра – літератор і журналіст – ніколи не писав про своє життя ні спогадів, ні нотаток: він ніби навмисне намагався залишитися людиною «без особистого життя». Для прикладу, батько Махно в Парижі залишив по собі чотири томи спогадів, розмахнувшись на десять. А Петлюра – жодного рядка.

Міфологізований образ Симона Петлюри вельми і вельми відрізняється від тієї реальної людини, яка жила й діяла в похмурій і заплутаній дійсності громадянської війни в Росії та національних воєн за незалежність колишніх «околиць», як і у всякої культової постаті. Традиційна емігрантська (тепер вважають за краще казати – діаспори) історіографія зазвичай подає Симона Петлюру як єдину людину, що могла б врятувати незалежність України за «великої смуги» 1917–1921 рр.

Щоб зрозуміти дії, думки і бажання Симона Петлюри, необхідно зазирнути у закутки його душі, ознайомитись з невідомою стороною його життя, зокрема, дослідити його зв'язки з масонами. Можна стверджувати, що Симон Васильович Петлюра був масоном. Оскільки достатньо зауважити, що більшість видатних представників політичної еліти початку ХХ століття (80 відсотків лідерів Тимчасового уряду, більша частина вождів білого руху і партії кадетів, значна частина Державної Думи) були «вільними каменярами» – братами-масонами, то ця обставина його життя не здається дивною.

Масонство – це релігійно-філософський рух, витоки якого сягають ремісничих церковних братств середньовіччя. Основна мета масонів, або вільних каменярів – «об'єднати людей на засадах братерства, любові, взаємодопомоги й рівності».

Масонів відлучали від католицької церкви та проклинали як «дияволопоклонників», шельмували як «зрадників Батьківщини» і «сектантів», «сатаністів» і «сіоністів», космополітів» і «шарлатанів», знищували у сталінських і гітлерівських концтаборах (масонство заборонялося тоталітарними режимами Гітлера, Сталіна, Мао, Муссоліні, Франко, Хорти, Антонеску. За указами цих диктаторів загинуло близько 80 тис. масонів) [8, с. 5].

Масонство, яке бере свій організаційний початок ще з ХVІ століття, свої головні завдання вбачало у забезпеченні свободи, рівності і братерства людей в процесі самопізнання, самовдосконаленні і пізнанні таємниць світобудови, формуванні нових відносин взаємної терпимості, у повазі прав особистості і релігійних переконань. Завданням кожного масона є постійна праця морального самовдосконалення – «шліфуванні каменя» і пізнання символів світових таємниць. В передреволюційній Російській імперії з її невирішеними соціально-політичними проблемами, масонство намагалося відкрито йти до своєї мети, але не шляхом просвітництва, а шляхом політичної боротьби і революції.

Масонство не зв'язане єдиним керівництвом, жорсткими рамками, не підкоряється конкретному віруванню. Це не політична партія, не релігійна організація, не клуб за інтересами. Масонство

наднаціональне і дотримується абсолютної таємниці внутрішнього життя і обрядів: загальна мета, завдання, символи, традиції об'єднують масонів всього світу перетворюючи їх в «братів», які зобов'язані протягнути руку допомоги в скрутну хвилину навіть незнайомому брату-масону. «Велика система протекції» повинна була використовуватись на користь соціального, культурного, політичного прогресу суспільства.

Неабиякої політичної, економічної та культурної ваги масонство в Російській імперії набуло на початку ХХ століття за нетривалий проміжок часу. Розроблена на протязі століть таємна організаційна структура масонерії дозволяла російським масонам маніпулювати політичними партіями, організаціями, фінансовими структурами, залишаючись при цьому в глибокій тіні, будучи невідомими навіть для активістів підконтрольних їм партій і організацій.

В Україні, раніше ніж в Росії на 5–6 років, ще в 1897–1901 роках сформувалися масонські ложі «королівського мистецтва» в Києві, Харкові, Одесі, Полтаві, Житомирі, Кам'янець-Подільському. В кожній з цих масонських лож збирались люди впливові, культурні, суспільно-активні, саме тому ложі були небезпечними для політичного режиму, який нагально потребував змін.

До українських масонів належали гетьмани України Пилип Орлик і Кирило Розумовський, губернатор Одеський і Херсонський Ланжерон, письменники – Гулак-Артемовський, Котляревський, Немирович-Данченко. Є припущення, що геніальний філософ Григорій Сковорода і великий кобзар Тарас Шевченко теж були масонами. В Україні, перед революцією 1917 р. масонські ложі були важливими, як ніде в Російській імперії. Вони об'єднували еліту місцевої інтелігенції і буржуазії, яка була незадоволена монархією, всевладдям центральної влади, гостротою національного і селянського питань. Тільки в Києві до 1917 року масонських лож було тринадцять або чотирнадцять, а можливо, й більше. До 600–800 чоловік доходила кількість братів-масонів по Україні. Після Петербургу, Київ був на другому місці за кількістю масонів і по їх впливу на суспільство. Крім того, масонство в Україні контролювало велику кількість найрізноманітніших організацій, наукових товариств, містичних гуртків [7, с. 60].

Історії поки що невідомо коли саме Симон Васильович Петлюра став «вільним каменярем» – масоном. Масони України не формували і не зберігали в ті роки свої архіви під приводом конспірації і таємності. Практично не залишилось ніяких матеріалів відносно масонства в Україні у період 1897–1907 років. Можна лише здогадуватись, що Петлюра, ставши на початок 1919 року одним з лідерів масонів України, був до цього часу масоном не менше семи років. Йому за цей час вдалось б пройти масонську ієрархію від першого градусу «учня» до вісімнадцятого градусу.

З іншого боку, Петлюра не міг стати масоном до 26–27 років (в російському масонстві не реєструвалось тоді більш ранніх посвят, тому що вважалося, ніби тільки до цього часу людина може сформуватись як особистість). Відповідно Петлюра долучився до кола масонів, приблизно, в період між 1906 і 1911 роками і можливо він вступив до Великої ложі України.

Можна припустити, що часом вступу Петлюри в масони була друга половина 1906 року, коли він опиняється в редакції газети «Рада», якою керували масони Е. Чекаленко, М. Грушевський, С. Єфремов. Але й цілком можливо, що масонська ініціація Петлюри здійснилась орієнтовно в 1909–1910 роках, коли він перебував у Петербурзі. Існують свідчення, що в 1910 році С. Петлюра був «приписаний» до київської масонської ложі Андрія Первозванного. За даними А. Серкова, дослідника російського масонства, ложа Андрія Первозванного була заснована в Женеві у січні 1900 року і працювала в Києві під керівництвом італійських масонів. А. Серков стверджує, що ця ложа стала базовою при створенні Великої ложі України.

Очевидно «майстром» (третьій градус масонства) Петлюра став тільки в Москві. Масонські кола Москви, куди в 1911 році у віці 32 років він потрапив, здійснили великий вплив на формування світогляду Петлюри, змусивши його пом'якшити свої «непримиримі революційні позиції» [7, с. 61].

Не зважаючи на лишень перші кроки в громадсько-політичному житті, московський період С. Петлюри привів до остаточного самовизначення і формування як політика, який назавжди вирішить віддати свої сили і стремління боротьбі за незалежність України. З юнацьких років він шукав шлях, відчував тяжкий подих пригнобленого народу і тепер зрозумів, що найвища його мрія і мета, за які він віддав би навіть життя, – це самостійна Україна. Ці ідеали С. Петлюри докорінно відрізняють його від таких політичних однопартиїців, якими були В. Винниченко і М. Порш, хоч тоді вони домінували на політично-суспільній ниві серед українців [8, с. 35]. Російський академік Ф. Корш, познайомившись у Москві з С. Петлюрою, ще задовго до української революції, правильно передрік його майбутнє, сказавши: «Петлюра – безмірно вищий за те, що про нього думають. Він – з когорти вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями. Живе він при несприятливих умовах, не може виявити себе. Та хто знає, чи не зміниться все навкруги нас? А коли зміниться, буде він вождем народу українського» [6, с. 35].

Вагомою подією для формування С. Петлюри як політичної особистості стало закінчення у Львові підпільного українського університету, де викладав І. Франко і якого він вважав своїм ідейним учителем. Безперечно, що світогляд С. Петлюри значною мірою формувался під впливом збудника українського відродження, великого українського Кобзаря Тараса Шевченка, глибокого патріотичного духу творчості Лесі Українки і, безумовно, того ж негамовного Каменяра, що крушив байдужість та терпіння українського народу, – Івана Франка та інших [8, с. 28].

Що ж стосується інших лідерів української революції, то слід відзначити, що одним з перших масонів в Україні став Михайло Грушевський – ідеолог українського національного відродження і «батько» української історії. М. Грушевський вступив до масонської ложі ще в 1903 році, перебуваючи в Парижі, і до 1917 року став одним з лідерів українського масонства. Вже в 1911 році серед масонів можна побачити еліту міської інтелігенції і буржуазії південно-

західного регіону. Основу масонських лож складала промисловці, банкіри, адвокати, журналісти, професори, суспільно-політичні діячі.

В Україні масонство відіграло свою роль і повинно бути згадано в розвитку української національної ідеї. Серед масонства України не було помітних обмежень в національних і політичних планах, але все-таки більша частина масонства складалась з кадетів і українських «поступовців» з ТУП, яке стало з 1917 року партією соціалістів-федералістів. Масонами України велась постійна критика Миколи II, Распутіна і наблизених до царя: Трепова, Протопопова, Сухомлинова.

Політичний вплив і грошові потоки київські масони намагалися перехопити за допомогою підконтрольного їм Земського союзу, Союзу міст – «Земгора». Після початку першої світової війни це стало особливо помітним. «Земгор» контролював військові поставки на фронті. Саме масони виконували в цих союзах перші ролі. Саме завдяки масонським зв'язкам С. Петлюра зайняв посаду політика вповноваженого «Земгора» західного фронту [7, с. 63].

Більшість масонських лож українських губерній входила у Верховну раду масонських організацій Росії. Контроль над діяльністю українських лож 1913–1916 років здійснював Олександр Федорович Керенський – куратор масонства України. Він часто бував у Києві, Одесі, Харкові, відкривав нові ложі, знайомився з справами на місцях із особливостями місцевого політичного життя. Розуміючи важливість і складність «українського питання», Керенський допускав в ці роки автономний устрій для України, але серед масонів імперії були і інші погляди на «українське питання». Керенського в Україні «опікував» ректор педагогічного інституту В. Прокопович («брат-оратор» однієї з київських масонських лож).

Практично єдину масонську організацію російської імперії найбільше цікавило національне питання. Російські брати «єдиної і неділимої» і не уявляли собі української автономної державності, а група українських масонів, яку очолив М. Грушевський, вбачала можливість існування демократичної Росії тільки як рівноправної федерації усіх народів, які входять в Російську імперію, відводячи при цьому Україні права конфедеративної держави.

Грушевський був головою масонської ложі, користувався великим авторитетом в колах управлінської інтелігенції, і його думку неможливо було повністю проігнорувати. В 1912 році на масонському конвенті в Москві три депутати від України (група Грушевського) активно виступали проти затвердження запропонованої назви для загальноросійської масонської організації – «Великий Схід Росії». Група Грушевського не погоджувалась з цією назвою тому, що в ній, як їм здавалось, було присутнє «російське великодержавство». Натомість Грушевський запропонував зовсім викреслити слово «Росія» з назви головної масонської структури східної Європи. Конвент пішов на компроміс, не зважаючи на те, що з Грушевським не погоджувалась більшість учасників конвенту. Було вирішено змінити назву головної масонської структури імперії з «Великого Сходу Росії» на «Великий Схід народів Росії» [7, с. 64].

Симон Петлюра, який перебрався до Москви, зберіг зв'язок з масонськими ложами України і, водночас,

увійшов у середовище російського масонства. Він передбачав активні погляди ряду київських масонів вважаючи, що боротьба проти німецької агресії є боротьбою і за демократію. З цим погоджувалась 90% російських масонів, які підтримували ті країни, в яких масонство мало велику політичну вагу: Францію, Англію, США.

З початку ХХ століття масони намагаються знайти шляхи до влади. До 1917 року це були еволюційні шляхи широкої масонської протекції. Українські масони в березні 1917 року розділили між собою важливі посади, які залишилися від «Старого режиму». Важливим завданням масонства було «втримати керівництво у своїх руках і не дозволити бунтівній стихії спровокувати кровопролиття і анархію».

Проте, під впливом революційних подій восени 1917 року стали розвалюватися масонські ложі в Україні, їх занепад став наслідком загострення національного питання. Прибічники одного табору намагалися захопити владу і якомога швидше проголосити автономію України, інші намагалися відкласти вирішення всіх національних питань. Саме національне питання в українських ложах стало яблуком розбрату. Під впливом політичних факторів, пропаговані в масонських ложах відносини братерства і дружби поступово поступилися місцем суперництву і неприязні. Дехто в Росії навіть засудив «український сепаратизм».

Після ІV універсалу і підписання сепаратного миру з німцями, в січні 1918, розкол став неминучим. Часом остаточного занепаду єдиного масонського руху в Україні став кінець 1917 – початок 1918 рр.

Можливо, саме неповна реалізація своїх ідей в масонському русі на території України неабияк вплинула на подальший розвиток політичної кар'єри Симона Васильовича Петлюри. Його помилки й прорахунки стали одночасно помилками всього покоління.

Список використаних джерел

1. Анапко Ж. П. Симон Петлюра у сучасному вимірі української свідомості // Трибуна. – 1996. – №11/12. – С.36.
2. Андрусинин Б. Соціально-економічні погляди Симона Петлюри // Історія в школах України. – 2000. – №2. – С.42–47.
3. Винар Л. Думки про Українську державність... (Слово на 10-й сесії УНРади) // Нові дні. – 1989. – №475 (вересня). – С.21–26.
4. Винниченко В. Відродження нації: у 3-х ч. – К.: Політвидав України, 1990. – Ч.3. – 542 с.
5. Він – з когорти вождів: Кращі конкурсні праці про дореволюційну діяльність Симона Петлюри. – К.: Дніпро, 1994. – 151 с.
6. Дорошенко – Товкмашський Б. Симон Петлюра: Життя і діяльність. – К.: Вид. центр «Просвіта», 2005. – 608 с.
7. Савченко В. А. Симон Петлюра. – Харків: Фоліо, 2004. – 415 с.
8. Савченко В. А. Україна масонська. – К.: «Нора–Друк», 2008. – 336 с.

References

1. Anapko Zh. P. Symon Petlyura u suchasnomu vymiri ukraïns'koyi svidomosti // Trybuna. – 1996. – №11/12. – S.36.
2. Andrusynyn B. Sotsial'no-ekonomichni pohlyady Symona Petlyury // Istoryia v shkolakh Ukrainy. – 2000. – №2. – S.42–47.
3. Vynar L. Dumky pro Ukraïns'ku derzhavnist'... (Slovo na 10-y sesiyi UNRady) // Novi dni. – 1989. – №475 (veresnya). – S.21–26.
4. Vynnychenko V. Vidrodzhennya natsiyi: u 3-kh ch. – K.: Polityvdav Ukrainy, 1990. – Ch.3. – 542 s.
5. Vin – z kohorty vozhdiv: Krashchi konkursni pratsi pro dorevolutsiynu diyal'nist' Symona Petlyury. – K.: Dnipro, 1994. – 151 s.

6. Doroshenko – Tovkmats'kyy B. Symon Petlyura: Zhyttya i diyal'nist'. – K.: Vyd. tsentr «Prosvita», 2005. – 608 s.

7. Savchenko V. A. Symon Petlyura. – Kharkiv: Folio, 2004. – 415 s.

8. Savchenko V. A. Ukrainyina masons'ka. – K.: «Nora–Druk», 2008. – 336 s.

Gotsuliak V. M., candidate of political sciences, associate professor, assistant professor of philosophy and political science, Khmelnytsky National University (Ukraine, Khmelnytsky), gotsylak@ukr.net

The influence of Freemasonry on the formation of national–public opinion Petliura

To Freemasonry are different: some find it respectable and somewhat snobbish play of politicians and financiers, others – ultraradikaliv global conspiracy. On the one hand, there are a number of revolutions and uprisings, which involved Masons, including the French Revolution, the uprising of the Decembrists and the October Revolution in Russia, on the other – is unclear crosses the intricacies of European politics, conspiracies and scandals.

Freemasonry in Ukraine played a role and should be mentioned in the Ukrainian national idea.

The coming to power in Ukraine Petliura (from February 1919 he became chairman of the Ukrainian republic) was associated with hopes for the support of independent Ukrainian republic Masons France and England, which had a significant influence on their governments. Petliura turned to the World Freemasonry to support Ukraine in the fight against «red». He served as head of the «Grand Lodge of Ukraine», which brought together about 800 Masons.

Keywords: masonry; floor; revolution, politics, national liberation movement, statehood, independence president.

* * *

УДК 316.77:32.019.51:654.19](477)

Даниленко С. І., доктор політичних наук, доцент, завідувач кафедри міжнародних медіакомунікацій і комунікативних технологій, Інститут міжнародних відносин КНУ ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ), s_danylenko@ukr.net

Соботюк М. І., завідувач сектора медійних комунікацій та взаємодії зі ЗМІ Міністерства інформаційної політики України (Україна, Київ), mip-press@ukr.net

«МУЛЬТИМЕДІЙНА ПЛАТФОРМА ІНОВОВЛЕННЯ УКРАЇНИ» ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОТИДІЇ ІНФОРМАЦІЙНИМ ЗОВНІШНІМ ВПЛИВАМ

Безсумнівно є той факт, що сучасне протистояння держав, їх часом брутальне та безпрецедентне просування своїх національних інтересів, серед яких залишаються попри усі норми міжнародного права – агресивні дії та анексії територій, відбувається за участі чи на фоні активного залучення інформаційного чинника, ключовим провідником чого є засоби масової комунікації. Саме вони використовуються як основні канали поширення масової інформації, що орієнтована на досягнення політичних, економічних, соціальних і культурних цілей. Держави вдаються до застосування різних інструментів для цього процесу: традиційних (державні медіа, інформаційно-роз'яснювальна робота дипломатичних представництв, культурна дипломатія тощо), новітніх («фабрики тролів», псевдогромадські організації чи рейтингові агенції, популістичні агенти впливу, штучні медіа тощо). Попри особливу увагу до новітніх інструментів, традиційні не втратили своєї ваги, а їх ігнорування послаблює потугу держави у інформаційному протиборстві. Саме традиційному каналу поширення інформації про Україну – інововленню – присвячено цю статтю. У ній автори досліджують результати тих трансформацій, що відбулися у цій царині від часу створення Державного підприємства «Мультимедійна платформа інововлення України».

Ключові слова: засоби масової інформації, УА/ТV, Мультимедійна платформа інововлення України, інформаційний вплив, державна інформаційна політика.

Сьогодні на перший план виходить пошук методологій, інструментів, методів і засобів прогнозування та своєчасної протидії потенційній інформаційній агресії. Одним із таких методів є поширення державного інововлення у максимальній кількості держав світу, які можуть потенційно стати партнером чи союзником. Це